

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2009. év június hó 26. és 2009. év szeptember hó 11. napján megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és a 2009. év szeptember hó 18. napján kihirdette a következő:

Í T É L E T E T:

A *csoportosan elkövetett rablás büntette és más bűncselekmények* miatt *az I. r. vádlott és társai* ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 17.B.681/2007/61. számú ítéletét *mindhárom vádlott tekintetében megváltoztatja*:

A *fegyházbüntetés tartamát az I. r. vádlottnál 9* (kilenc) *évre, a II. r. vádlottnál 8* (nyolc) *évre*, míg *a közügyektől eltiltás tartamát az I. r. vádlottnál 9* (kilenc) *évre, a II. r. vádlottnál 8* (nyolc) *évre súlyosítja*.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen **967.296,-** (kilencszázhatvanhétezer-kettőszázkilencvenhat) **forint**, melyből az I. r. vádlott **90.900,-** (kilencvenezer-kilencszáz) **forintot**, a III. r. vádlott **104.226,-** (egyszáznégyezer-kettőszázhuszonhat) **forintot** köteles külön-külön, míg a vádlottak egyetemlegesen **527.190,-** (ötszázhuszonhétezer-egyszázkilencven) **forint** bűnügyi költséget kötelesek az államnak megfizetni. A II. r. vádlott tekintetében felmerült további **115.380,-** (egyszáztizenötezer-háromszáznyolcvan) **forint** és a III. r. vádlott tekintetében felmerült további **129.600,-** (egyszáhuszonkilencezer-hatszáz) **forint** bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vagyon elleni és személy elleni cselekmények megnevezése helyesen **1 rb. társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk. 321.§ (1) bekezdés és (4) bekezdés b) pontja), 1 rb. társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette (Btk. 175.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pontja).**

Az I. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bírósági ítélet kihirdetésétől 2008. november 25. napjáig, a II. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének

kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe *beszámítja*.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárás során **77.125,-** (hetvenhétezer-egyszázhuszonöt) *forint* bűnügyi költség merült fel, melyből az I. r. vádlott **15.750,-** (tizenötezer-hétszázötven) *forintot* külön köteles az államnak megfizetni.

A II. r. vádlott tekintetében felmerült további **9.600,-** (kilencezer-hatszáz) *forint*, és a III. r. vádlott tekintetében felmerült további **14.850,-** (tizennégyezer-nyolcszázötven) *forint*, valamint az ezt meghaladóan felmerült 36.925 (harminchatezer-kilencszázhuszonöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2008. június 13. napján kelt 17.B.681/2007/61. számú ítéletében az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki 1 rb. társtettesként, jelentős értékre, csoportosan elkövetett rablás bűntettében (Btk. 321.§ (1) és (4) bekezdés b) pont), 1 rb. társtettesként, aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértésének bűntettében (Btk. 175.§ (1) és (3) bekezdés a) pont) és 7 rb. társtettesként elkövetett közokirattal visszaélés vétségében (Btk. 277.§ (1) bekezdés).

Ezért halmazati büntetésül az I. r. vádlottat mint többszörös visszaesőt 8 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra, a II. r. vádlottat 7 év 6 hónap fegyházbüntetésre - az irányadó úgynevezett „kisítélet” rendelkező részében 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre - és 7 év közügyektől eltiltásra, a III. r. vádlottat 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időnek a szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról, a bűnjelekről, a lefoglalt készpénznek a sértett cég részére történő kiadásáról, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére a fő- és mellékbüntetés súlyosításáért, az I. r. vádlott és védője részbeni felmentésért és enyhítésért, a II. r. vádlott és védője, valamint a III. r. vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.523/2007/10. számú átiratában - bejelentve, hogy a nyilvános ülésen részt kíván venni - az ügyészi fellebbezést kisebb módosítással tartotta fen. Az elsőfokú bíróság a tényállásban elkülönítette a

cég 1-nek és a sértettnek okozott kárt, ennek ellenére a rablási cselekményt 1 rendbelinek minősítette, figyelmen kívül hagyva, hogy ez a bűncselekmény a sértettek száma szerint alkot bűnhalmazatot. Ezért a vádlottak terhére a sértettet ért kár miatt további a Btk. 321.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerinti rablás büntette is megállapítandó.

A bűnösségi körülmények korrekciót igényelnek annyiban, hogy a II. r. vádlottra érvényes az a megállapítás, hogy az elkövetéskor még büntetlen volt, a III. r. vádlott pedig jelenleg is büntetlen előéletű. Az I. r. vádlott két kiskorú gyermeke eltartásáról nem gondoskodik, tartásdíjat nem fizet. A súlyosító körülmények körében nem hagyható figyelmen kívül, hogy egy előre eltervezett, szervezett elkövetésről van szó.

A vádlottakra, a belső arányosságot is figyelembe véve, súlyosabb fő- és mellékbüntetést indokolt kiszabni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a fentiek szerinti megváltoztatását, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. és a II. r. vádlott több beadványt nyújtott be a Fővárosi Ítéltáblához, amelyek részben bizonyítási indítványokat tartalmaztak, részben eljárásjogi kifogásokra hivatkoztak. A bizonyítási indítványok egy részét a vádlottak már az elsőfokú eljárás során is előterjesztették.

A II. r. vádlott a másodfokú bírósági iratok 2., 4., 20., 29. sorszám alatti beadványaiban elsődlegesen azt kifogásolta, hogy a nyomozó hatóság és az elsőfokú bíróság nem szerezte be a benzinkútnál üzemelő térfigyelő kamera felvételeit. Nyomozati vallomását a kihallgatását vezető rendőrtiszt ráhatására tette. Egyúttal elismerte, hogy a sértettet valóban egy csavarkulccsal bántalmazta. Állítása szerint az I. r. vádlott nem volt jelen a vágóhídon, a III. r. vádlott azonban mindent látott és a segítségére volt. Az I. r. vádlott nem részesült a sértettől elvett pénzből, a 600-700 ezer forint azért volt nála, hogy fizetni tudjon a húsert. Hivatkozott arra is, hogy a III. r. vádlottal a elfogásuk előtt megbeszélték, hogy az I. r. vádlottra hárítják a felelősséget és ő ennek megfelelően vallott. Az I. r. vádlottal a BV intézetben nem találkozott, a III. r. vádlott szavahihetetlen. A tanú 1. nyomozótiszttel történt bírósági szembesítéskor nem merte elmondani az igazat. Kifogásolta, hogy a hatóság nem tárta fel azt, hogy hová került az általuk elvitt hús, és nem tisztázta tanú 2. szerepét sem.

Indítványozta tanú 3., tanú 1. és a III. r. vádlott feleségének meghallgatását a bűncselekmények elkövetése utáni történésekkel, a nyomozás alatti eljárási hibákkal, illetve a III. r. vádlott szavahihetőségével kapcsolatban.

Az I. r. vádlott a 7., 8., 23. sorszám alatti beadványaiban részben megismételte az elsőfokú eljárás során előterjesztett védekezéseit, részben vitatta az okozott kár

összegét és az elsőfokú eljárás során elkövetett eljárási szabálysértésekre hivatkozott.

Kiemelte, hogy a perdöntő bizonyíték, a videokamera felvételének beszerzése elmaradt. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával kapcsolatban utalt arra, hogy álláspontja szerint a vád nem bizonyított, mert a II. r. vádlott visszavonta a vallomását és ez értékelés nélkül maradt. Mivel társai vallomásai ellentmondásosak, a III. r. vádlott pedig alaptalan bejelentést tett arról, hogy őt megfélemlítették, az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Megkérdőjelezte tanú 4. vallomásának elfogadását. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság megállapította a részvételét a kamion elvételében, holott az ujjlenyomatát, DNS mintáját nem azonosították be. Kifogásolta továbbá, hogy a kamionra csak a tárgyalási szakban szerzett be a bíróság műszaki szakértői véleményt, nem hallgatták ki tanú 5-öt, és elutasították a helyszíni tárgyalásra vonatkozó indítványát.

Állította, hogy az elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv nem azt tartalmazza, ami elhangzott és kifogásolta, hogy nem hallgatták ki tanú 1. rendőrtiszt kollégáit. Egyúttal elismerte, hogy az irattanulmányozáskor elvette a bírósági iratok egy részét, de erre a védekezése miatt volt szüksége. Kérte azon vallomásának az elfogadását, hogy meggondolta magát, ezért nem vett részt az elkövetésben és annak értékelését, hogy édesanyja súlyos beteg.

Az I. r. vádlott felesége a 8. sorszám alatti beadványában bejelentette, hogy az elkövetés idején a benzinkút shopjában tanú 6. dolgozott, akinek pontos lakcímét nem ismeri, ezért kérte, hogy őt a bíróság kutassa fel.

A 2009. június 26. napján tartott másodfokú tárgyaláson az I. r. vádlott a tartozásával kapcsolatban tanú 5. tanúkenti meghallgatását, a III. r. vádlott fenyegetésére vonatkozó állításának ellenőrzése végett az előállító BV örök meghallgatását és tanú 1. rendőr ismételt idézését indítványozta. A II. r. vádlott a III. r. vádlott szavahihetőségével kapcsolatban a barátnője tanúkenti meghallgatását valamint tanú 1. rendőrtiszt ismételt meghallgatását kérte.

A 2009. szeptember 11. napján tartott másodfokú tárgyaláson a II. r. vádlott a 29. sorszám alatti beadványával egyező bizonyítási indítványt terjesztett elő.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az elsőfokú bíróság által megállapított másodfokon felvett bizonyítás eredményeként a tényállás kiegészítését tartotta indokoltnak, írásbeli indítványát pedig a minősítést illetően annyiban módosította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított minősítés törvényes. Mindhárom vádlott tekintetében - fenntartva az átiratban foglaltakat - a belső arányosságra is tekintettel a fő- és mellékbüntetés súlyosítását indítványozta.

Felhívta a figyelmet arra, hogy a II. r. vádlott házi őrizetben volt, amely nem került beszámításra, ezért az erről történő rendelkezés pótlását és a megsemmisíteni

rendelt adathordozóknak az iratoknál kezelését, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta és kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag azokat a bizonyítékokat vette figyelembe, amelyek az I. r. vádlottra nézve terhelőek, ezért a rablás büntette alóli felmentését és az időmúlás értékelésével a büntetés enyhítését indítványozta.

Az I. r. vádlott felszólalásában hangsúlyozta, hogy a sértett nem emlékezett arra, hogy vele találkozott volna. Az első vallomásában feltárta, hogy mit terveztek, de az erőszak alkalmazásában nem vett részt. Kifogásolta, hogy ezen első nyomozati vallomását nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság, nem szembesítették társaival, nem került értékelésre, hogy a sértett üzeneteket a telefonja kikapcsolt állapotban volt és nem tisztázták a III. r. vádlottal közös szállítás körülményeit, holott az iratok között van a III. r. vádlottól származó olyan beadvány, amely azt tartalmazza, hogy a II. r. vádlott fenyegette meg.

Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú tárgyaláson nem adtak hitelt a sértett elmondásának. Nem vették figyelembe, hogy nem találták meg az ujjnyomatát, DNS-ét, szagmintáját a kamionban. Hivatkozott arra is, hogy a gyanúsításban szereplő és a vádiratban megjelölt kár összege eltér egymástól. Kifogásolta, hogy nem hallgatták meg azt, aki megvásárolta a húst és utalt arra, hogy tanú 4-nek is a vádlottak között lett volna a helye.

A II. r. vádlott védője ugyancsak azt kifogásolta, hogy csak a terhelő bizonyítékokat vette figyelembe az elsőfokú bíróság, ennek következtében a tényállás megállapítása sérelmet szenvedett. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta.

A II. r. vádlott felszólalásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg a mentő tanúkat és bizonyítási indítványait elutasította. Igaz, hogy visszavonta a vallomását, de ezzel nem az I. r. vádlottat, hanem magát védte, mert nem mindegy, hogy csoportos vagy társtettesként elkövetett rablás miatt ítélik el. Vallomását azért vonta vissza, mert társát hamisan vádolta meg és ezért vállalja a felelősséget. Állította, hogy a benzinkút be volt kamerázva, amikor az I. r. vádlott bement, ő pedig elkérte tőle az indítókulcsot és ezután a III. r. vádlottal mentek be a telepre, mert I. r. vádlott időközben elállt a rablás végrehajtásától. Tanú 1. vallomása szerint intézkedett a benzinkútnál üzemelő ipari kamera felvételének beszerzése miatt, a tárgyaláson neveket nem mondott, de a jegyzőkönyv mégis tartalmazza három rendőr nevét, ők azonban meghallgatásra nem kerültek. Nem kérték le a benzinkút shopjában lévő pénztárgép adatait, pedig az is azt igazolta volna, hogy az I. r. vádlott a benzinkútnál volt és vásárolt. Kifogásolta, hogy nem vették figyelembe azt, hogy a hús egy része a kamionban maradt, hogy a kamion törött volt, nem vizsgálták, hogy a húst ki vette meg, nem hallgatták ki tanú 2-t tanúként, aki a húst megvásárolta. A III. r. vádlott személyiségével kapcsolatban arra utalt, hogy mindig másokra hárítja a felelősséget, gyengejellemű, ezt igazolta

volna a barátnője is. Hivatkozott továbbá arra, hogy a III. r. vádlott a tárgyaláson valótlanul állította, hogy nem tud kamiont vezetni, ezért a vallomását nem lehet figyelembe venni. Utalt arra is, hogy az iratok szerint büntetése hol 6 év 6 hó, hol 7 év 6 hó, házi őrizet elrendelésével összefüggésben pedig arra, hogy az ezzel kapcsolatos elsőfokú rendelkezést megfellebbezte, de nem került sor a másodfokú elbírálásra. Kifogásolta továbbá, hogy kötelezték a bűnügyi költség megfizetésére annak ellenére, hogy számára az elsőfokú bíróság költségmentességet engedélyezett.

A III. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta, azzal érvelve, hogy a vádlott kezdettől feltáró, beismerő vallomást tett, szabadulása óta dolgozik, próbálja a családját eltartani, a büntetés enyhítését indítványozta.

A III. r. vádlott visszautasította a II. r. vádlott személyiségével kapcsolatos állításait és előadta, hogy alkalmazottként, kertépítőként dolgozik.

Az utolsó szó jogán az I. r. vádlott őszinte, beismerő vallomásának értékelését, a II. r. vádlott az általa előadottaknak a figyelembe vételét kérte.

A III. r. vádlott előadta, hogy szeretne továbbra is dolgozni, a családjával lenni és arra törekszik, hogy helyrehozza mindazt a hátrányt, amit az ügy miatt a családjának okozott.

A bejelentett perorvoslatok közül az ügyészi fellebbezés az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában alapos, míg a III. r. vádlott tekintetében, valamint a vádlottak és védőik fellebbezésesei nem alaposak.

Az ítéletábra a kétirányú fellebbezések folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást túlnyomó részében a vonatkozó perrendi szabályok szerint folytatta le. Az elsőfokú bíróság azonban a Be. 299.§ (3) bekezdése szerinti eljárási szabályt sértette meg akkor, amikor szakértő 1. igazságügyi orvos-szakértő véleményét a bizonyítékok között értékelte, holott a megismételt eljárás során, a 2008. június 13. napján tartott tárgyaláson a 13. számú tárgyalási jegyzőkönyvből és a 28. számú tárgyalási jegyzőkönyvből csak a tanúk vallomását és szakértő 2. szakértő véleményét olvasta föl. Szakértő 1. igazságügyi orvos-szakértő meghallgatására 2007. június 06. napján került sor, szakvéleményét a 16.B.35.505/2006/39. sorszámú jegyzőkönyv 1. és 2. oldala tartalmazza. Ezt az eljárási szabálysértést az ítéletábra akként orvosolta, hogy szakértő 1. orvosszakértő meghallgatásáról készült jegyzőkönyvet a tárgyaláson felolvasta és egyben kiegészítő szakértői vélemény beszerzését rendelte el. A szakértői vélemény teljeskörű kiegészítése érdekében a másodfokú bíróság két esetben is megkereste írásban a sértettet annak érdekében, hogy - az esetleges további gyógykezelésére vonatkozó - orvosi dokumentációkat küldje meg.

A sértett az értesítéseket átvette, de a megkeresésekre nem válaszolt (másodfokú bírósági iratok 25. 27. oldala).

Így a kiegészítő orvos-szakértői vélemény elkészítéséhez is csak a kórház által kiállított orvosi lap állt a szakértő rendelkezésére, amelyen a sértett a - sérülések leírásán túl - a kórházi felvételt elutasította, és a traumatológiáról önként távozott (nyomozati iratok 491. oldal).

A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a 2007. november 14. napján tartott tárgyaláson a vádlottak előzetes letartóztatását megszüntette és házi őrizetüket rendelte el. A határozat ellen a II. r. vádlott élt fellebbezéssel azzal az indokkal, hogy előzetes letartóztatásban kíván maradni, - 28. számú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal utolsó bekezdése szerint - egyben kérte a házi őrizet elrendelése helyett teljeskörű szabadlábra helyezését.

Az elsőfokú bíróság e vádlotti perorvoslat ellenére az iratokat nem terjesztette fel a másodfokú bíróságra, ezzel a Be. 347.§ (1) bekezdésére tekintettel a Be. 341.§ (2) bekezdése szerinti eljárási szabályt sértette meg. E mulasztás ma már nem orvosolható, de az eljárás lefolytatására lényeges hatással nem volt, mivel a II. r. vádlott házi őrizetbe nem került, mert a rá kiszabott, 200 napi szabadságvesztésre átváltoztatott pénzbüntetést vették vele szemben foganatba, majd ismeretlen helyre távozott.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a tárgyaláson kihirdetett ítélet rendelkező részétől - 6 év 6 hónap - eltérő büntetést jelölt meg - 7 év 6 hónap - az írásba foglalt ítéletben.

Az állandósult bírói gyakorlat és a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. Bkv. Vélemény alapján irányadónak a kihirdetett, un. „kisítélet” rendelkező részét kell tekinteni, amely szerint az elsőfokú bíróság a II. r. vádlottat 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre ítélte.

A fentieken túlmenően az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le.

Az elsőfokú bíróság a lehetséges és szükséges körben, kellő alapossággal tárta fel a vád tárgyává tett cselekmények elbíráláshoz szükséges bizonyítékokat. Részletesen meghallgatta a vallomást tevő az I. r. és a II. r. vádlottakat, tárgyalás anyagává tett a III r. vádlott nyomozati vallomását, meghallgatta továbbá a sértettet, a cég képviselőjét és tanú 4-et. A szükséges szembesítéseket az ellentmondások feloldása végett lefolytatta.

Az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott védekezésére tekintettel az első gyanúsítottai vallomása jegyzőkönyvbe foglalásának körülményeire meghallgatta a kihallgatását foganatosító tanú 1-et. A megkeresésre adott BV közlés alapján a vádlottak átszállítását végző bv őrköt ugyancsak meghallgatta. Részletesen foglalkozott

azzal a kérdéssel is, hogy az I. r. vádlott mikor és mire kérte a benzinkútnál működő kamerák felvételének a beszerzését, a nyomozás során pedig mi volt az indoka annak, hogy a felvételek beszerzése elmaradt.

Azzal az elsőbírói okfejtéssel, hogy az elsőfokú bíróság miért nem látta szükségesnek a vádlottak hozzátartozóinak meghallgatását, tanú 2. tanúkenti megidőzését, a helyszín bejárását, az ítéletábra egyetértett.

Az ítéletábra sem tartotta indokoltnak és szükségesnek a II. r. vádlott barátnőjének, a III. r. vádlott feleségének a meghallgatását, mert túl azon, hogy a Be. 82. § (1) bekezdés a./ pontja alapján a tanúvallomás megtétele alól relatív mentességi jog illeti meg őket, elfogulatlan vallomás a hozzátartozói viszonyra tekintettel egyébként sem várható. Az elkövetés utáni történések a bűncselekmények megvalósulását nem érintik, a III. r. vádlott szavahihetőségének megítélése pedig nem e személyek nyilatkozatán alapul.

Arra a vádlottak egyike sem hivatkozott, hogy a tervezésben, a bűncselekmények végrehajtásában tanú 2-nek, tanú 4-nek szerepe lett volna. A vádlottak cselekményeinek megítélése szempontjából nincs jelentősége annak, hogy ki vásárolta meg a húst és hogyan került hozzá, így a vádlottaknak az e körben tett bizonyítási indítványa is alaptalan.

Tanú 1-et az elsőfokú bíróság meghallgatta. A meghallgatás során az I. r. és a II. r. vádlottaknak kérdezési, észrevételezési jogot az elsőfokú bíróság biztosított. A tanú vallomását, a vádlottak észrevételeit a jegyzőkönyv tartalmazza. A jegyzőkönyvvizsgálattal kapcsolatban a II. r. vádlott kifogását illetően az ítéletábra szükségesnek tartja azt megjegyezni, hogy bár lehetősége volt rá, a II. r. vádlott és más sem kérte a jegyzőkönyv kijavítását vagy kiegészítését. Így tanú 1. tanú és kollégáinak ismételt megidőzésétől és meghallgatásától a vádlottak büntetőjogi felelősségét érintő vallomás nem várható.

Mindhárom vádlott elismerte, hogy tartozásaik miatt tervezték és követték el cselekményeiket. A tartozással kapcsolatos SMS-ről amellet, hogy jelentősséggel nem bír, nem hallgatható ki olyan - a vádlottak által csak névről ismert - személy, akinek személyi adatai, pontos címe nem ismert.

Az I. r. vádlott felesége által bejelentett tanú 6. benzinkutastól a hely és az eltelt idő miatt nem várható értékelhető vallomás, miként a pénztárgép adatai sem lennének alkalmasak annak bizonyítására, hogy az I. r. vádlott azon időpontban, amikor társai a sértett sérelmére a cselekményt elkövették a benzinkút shopjában vásárolt.

Ezen indokok alapján utasította el az ítéletábra a bizonyítási indítványokat.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat elemezte, egymással összevetette, azokat lényegében okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte. Nem tévedett, nem

vétett logikai hibát akkor sem, amikor a már megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Az ekként megállapított ítéleti tényállás meghatározó részében mentes a Be. 351.§-ának (2) bekezdésében írt hibáktól, de a tényállás egyes részei kiegészítésre, pontosításra, helyesbítésre szorulnak.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352.§-ának (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a vádlottak erkölcsi bizonyítványai, a III. r. vádlott munkáltatói igazolása, a beszerzett, a szakértői intézet által készített orvosszakértői vélemény, valamint az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészítette ki, pontosította és helyesbítette.

Az I. r. vádlott 2 kiskorú gyermeke után tartásdíjat nem fizet, 2008. szeptember 12-én házasságot kötött.

A 6. pontban feltüntetett ítélet száma helyesen 28.B.IX.3740/1995/26., míg a 8. pontban feltüntetett ítélet száma helyesen 10.B.2259/2000/31.

Az I. r. vádlottat a Paksi Városi Bíróság a 2008. október 14. napján jogerős 1.B.117/2008/18. számú ítéletével a 2002. augusztus 08. napján elkövetett lopás büntette miatt mint többszörös visszaesőt 8 hó börtönre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A büntetés letöltését 2008. november 25-én kezdte meg.

A Kiskunhalasi Városi Bíróság a 2009. március 31. napján jogerős 8.B.584/2005/91. számú ítéletével a 2005. január 12-én elkövetett lopás büntette, lopás büntetének kísérlete miatt mint többszörös visszaesőt 1 év 6 hónap börtönre, 3 év közügyektől eltiltásra, 1 év B kategóriájú járművezetéstől eltiltásra és 223.535,-forint vagyonelkobzásra ítélte.

A fenti ítéletekkel kiszabott büntetést a Kiskunhalasi Városi Bíróság a 2009. június 09-én jogerős 8.Bk.477/2009/3. számú ítéletével összbüntetésbe foglalta, az összbüntetés tartamát 1 év 8 hó börtönben határozta meg. Az I. r. vádlott jelenleg ezt a büntetését tölti.

A II. r. vádlott az elkövetéskor büntetlen előéletű volt.

Az 1. pont alatti a Hódmezővásárhelyi Városi Bíróság jogerős ítéletében megállapított cselekmény elkövetési ideje helyesen: 2005. június 19. (elsőfokú ítélet 7. oldal 2. bekezdés).

A III. r. vádlott 2009. július 09-től a cég 2-nél dolgozik teljes munkaidőben kertész segédmunkásként, havi keresete 72.000,- forint (elsőfokú ítélet 7. oldal 4. bekezdés).

Az ítélet 7. oldal 5. bekezdés második mondatát kiegészíti azzal, hogy „a hússzállítmányt a kamionnal együtt szerzik meg”. A kamiont a II. r. vádlott akarta értékesíteni.

Ez utóbbi kiegészítés az I. r. vádlott 743. és 773. lapszám alatti nyomozati vallomásán alapul, ez áll összhangban az ítélet 8. oldal első bekezdésében leírtakkal és az ítélet 29. oldal második bekezdésében kifejtettekkel.

Az ítélet 8. oldal második bekezdésének harmadik sorát a másnap megjelölés helyett 2006. március 28-ra pontosítja és az „indultak volna el” megállapításból a volna szót mellőzi.

Az ítélet 8. oldal harmadik bekezdését akként helyesbíti, hogy a kamion rendszámát helyesbiteti és kiegészíti azzal, hogy a kamion értéke 1.867.200,- forint.

A kamionban összesen 943.538,10 forint értékű hús volt, melyből a cég 3-nak értékesítésre szánt hús értéke 679.098,- forint.

Az ítélet 8. oldal negyedik bekezdés második mondatát kiegészíti és helyesbíti azzal, hogy a cég 4-nek leadott hús vételáraként 831.042,40 forint volt a sértettnél.

Az okozott kár összegére vonatkozó helyesbítések és kiegészítések a sértett cég 431. lapszám alatti bejelentésén, a 465. és 467. lapszám alatti szállítóleveleken, a 679.098,- forintos megjelölésen túli, a koronában megjelölt értékekkel kapcsolatban a Magyar Nemzeti Banknak a napra vonatkozó forintárfolyamán, valamint az igazságügyi műszaki szakértői véleményen alapulnak.

Az ítélet 8. oldal 4. bekezdésének második mondatát akként helyesbíti, hogy a II. r. vádlott legalább 10 esetben, közepes erővel ütött a keréklazító kulccsal (kiegészíti orvos-szakértői vélemény).

Az ítélet 9. oldal második bekezdés második mondatának második bekezdését akként pontosítja, hogy a kamionban 264.440,10 forint értékű hús maradt.

Az ítélet 9. oldal 5. bekezdését kiegészíti azzal, hogy az I. r. vádlott a nála levő pénzből a II. r. vádlottnak 150.000,- forintot, a III. r. vádlottnak 100.000,- forintot adott (a II. r. vádlott 1039. lapszám alatti és a III. r. vádlott 1209 lapszám alatti vallomása).

Az I. r. vádlottól 797.500,- forintot (35. lapszám alatti feladóvevény) a II. r. vádlottól az általa bérleti díjként a bérbeadónak átadott 120.000,- forintot (31. lapszám alatti feladóvevény) és a III. r. vádlottól 6.000,- forintot (33. lapszám alatti feladóvevény) foglaltak le.

Az ítélet 9. oldal 6. bekezdése helyett a következőket állapítja meg a beszerzett igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján:

A sértett a bántalmazás során a hajas fejbőr területében 10 db bőrzúzódást, a homlok bőréen 1 db repesztett sebzést, ezen kívül mindkét kéz felületes horzsolt sebzését, a bal váll felett felületes zúzódást, a bal csípőlapát felett hámhorzsolást szenvedett el. Tekintettel a sérülések jellegére - melyek hámhorzsolások, repesztett sérülések, felületes hámhorzsolások, repesztett részben lebenyes jellegű sérülések voltak - ezek a sérülések figyelembe véve a szóba forgóeszközt, egy csavarlazító kulcsot, kialakulhattak testtájékat ért közepes erőbehatás kapcsán, melyek tompa jellegűek voltak. A sérülések 8 napon belül meggyógyultak, a tényleges gyógytartam hozzávetőleg egy hét lehetett. Nincs arra utaló adat, mely szerint a sérülésekből kifolyólag bármilyen szövődmény kialakult volna, vagy pedig a sérülésekkel kapcsolatban műtéti feltárás, drainálás szükségessé vált volna.

Az ítélet 9. oldal 7. bekezdésének második fordulát akként helyesbíti, hogy a vádlottak a cég 1-nek és a sértettnek összesen 3.645.780, 50 forint kárt okoztak, melyből a kamion és a benne maradt hús sértett részére történő visszaadásával valamint a vádlottaktól lefoglalt készpénz befizetésével 3.055.140,10 forint kár megtérült.

A fenti kiegészítésekkel, pontosításokkal és helyesbítésekkel a megállapított tényállás megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás a Be. 352.§ (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével. Helyesen járt el a megyei bíróság, amikor az I. r. vádlott cselekvőségét illetően a tényállást elsődlegesen a III. r. vádlott és a II. r. vádlott nyomozati vallomására alapította.

A III. r. vádlott nyilatkozatainak hitelességét a többes elkövetés vonatkozásában az alábbi körülmények is alátámasztják.

A II. r. és a III. r. vádlottak elfogására két nappal a cselekmények elkövetése után, 2006. március 30-án került sor. Kihallgatásukat két különböző nyomozó végezte közel egy időben, úgy, hogy a III. r. vádlott kihallgatásának kezdete 20 óra 29 perc, míg a II. r. vádlotté 21 óra volt (nyomozati iratok 1195. tanú 7. r.hdgy; nyomati iratok 1023. tanú 1. r. őrgy.).

Mindkét vádlott, egymástól függetlenül, de egy időben azonosan nyilatkozott az I. r. vádlott szerepéről, de önmagukat is vádolták súlyos bűncselekmények elkövetésével. Ez pedig kizárja az I. r. vádlottnak azt az állítását, hogy a II. r. vádlott és a III. r. vádlott összebeszéltek annak érdekében, hogy őt terheljék a bűncselekmény elkövetésével, illetve, hogy a nyomozóhatóság manipulálta az eljárást.

Ezen túlmenően a III. r. vádlott már az első nyomozati meghallgatásakor - amelyet az elsőfokú tárgyaláson is fenntartott - olyan részletekről számolt be, amelyeket a

nyomozás addigi, illetve későbbi szakaszában lefolytatott eljárási cselekmények eredményei mindenben megerősítettek.

Vallotta, hogy a II. r. vádlott azon felszólítására, hogy kellene egy vasdarab vagy egy vastag fa, az otthon megtalált kb. 60 cm hosszú, 3 cm átmérőjű nyújtófát vette magához (nyomozati iratok 1207. oldal 3-4 bekezdés).

A 2006. március 28-án megtartott helyszíni szemle során a nyomozó hatóság lefoglalta a 68 cm hosszúságú gyúrófát, amelyet a II. r. vádlott az elé tárt fényképfelvételek alapján felismert (nyomozati iratok 173; 284-289. oldal fényképfelvételek; 1223. oldal).

Ugyanezen vallomásában előadta, hogy a II. r. vádlott „a csavarkulccsal 8 alkalommal fejbe ütötte a sértettet, majd a csőkulcsot bedobták a tóba” (nyomozati iratok 1209. oldal).

A III. r. vádlott meghallgatását követően, lényegesen később, 2006. május 03-án kelt igazságügyi orvos-szakértői vélemény egyértelműen rögzíti, hogy a sértett fején keletkezett sérülések csavarkulcs alkalmazására utalnak (nyomozati iratok 505. oldal 4. bekezdés).

A III. r. vádlott nyilatkozata szerint az I. r. vádlott felszólítására átkutatták a kamiont is „minden mozdíthatót bepakoltak egy reklámszatyorba, ami ott volt a kamionban”, „...majd a tónál elégettük a papírokat” (nyomozati iratok 1209.;1215. oldal).

A bányatónál 2006. március 28-án megtartott helyszíni szemle adatai és a fényképfelvételek alapján pedig megállapítható, hogy a nyomozó hatóság a nylonszatyrot megtalálta és lefoglalta (nyomozati iratok 241., 243., 133. oldal).

Ugyancsak lefoglalásra került a gépkocsi rakteréből egy 1 m hosszúságú sárga kötel, amelyről a III. r. vádlott akként nyilatkozott, hogy azt az I. r. vádlott a gépkocsi ülésének aljából adta át, miközben leparkoltak (nyomozati iratok 159. oldal).

A II. r. vádlott első négy nyomozati meghallgatása során az I. r. vádlott szerepét illetően - elismerve, hogy ő bántalmazta a sofőrt - lényegében a III. r. vádlottal egyező előadást tett (nyomozati iratok 1023, 1043, 1049, 1051. oldal). Vallomásait 2006. szeptember 27-én a nyomozás lezárása napján indokolás nélkül vonta vissza.

Az elsőfokú bírósági eljárás során előadott I. és II. r. vádlotti védekezés és a másodfokú eljárás során előterjesztett bizonyítási indítványok is azt célozták, hogy a vádlotti előadások elfogadásával a rablási cselekmény enyhébb minősítésére kerüljön sor.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 26-32. oldaláig rendkívül részletesen adott számot a bizonyítékok egyenkénti és összességében történő értékeléséről, a vádlottak enyhébb minősítését célzó védekezésének elvetéséről.

E körben külön kitért arra az elsőfokú bíróság, hogy miért nem tartja indokoltnak az események után csak egy évvel szorgalmazott videofelvétel beszerzését, hivatkozott azokra a tényekre, amelyek igazolják az I. r. vádlott részéről a III. r. vádlott befolyásolására törekvést, és kiemelte a II. r. vádlott azon nyomozati vallomását, hogy tart az I. r. vádlottól, ezért nem vállalja a szembesítést.

Törvényesen vetette el az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott azon védekezését is, hogy azért ment vissza a lakásra a pecsétért, mert akkorra már meggondolta magát. Ha valóban komoly lett volna az I. r. vádlott elállási szándéka és nem akart a bűncselekmény elkövetésében részt venni, a pecsétet átadhatta volna a II. r. vádlottnak azzal, hogy nélküle bonyolítsák le az üzletet, hiszen a hússzállítmányt cég 3. a II. r. tulajdonában volt és az I. r. vádlott állítása szerint többször részt vett hússzállítmány átvételében, tanú 4-el is találkozott már. Alaptalan az I. r. vádlott azon hivatkozása is, hogy a bűncselekmény elkövetésében való aktív részvételét az ujjnyomat és a DNS vizsgálat negatív eredménye is kizárja.

A II. r. vádlott nyomozati vallomásában két alkalommal is kijelentette, hogy „I. r. vádlotton és a III. r. vádlotton is szövetkesztyű volt”, „I. r. vádlott és a III. r. vádlott kesztyűt viseltek, amikor a kamionba beültek” (nyomozati iratok: 1037., 1047. oldal).

Az I. r. vádlott pedig az általa elfogadni indítványozott első nyomozati vallomásában is említést tesz két pár horgolt kesztyűről, amit a többi ruhaneművel elégettek (nyomozati iratok: 747. oldal).

Az előzőekben részletezett körülményekből levonható az a következtetés, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat értékelő tevékenysége körében törvényesen fogadta el a III. r. és a II. r. vádlott nyomozati vallomásának az I. r. vádlottat terhelő részét, míg az egyéb vallomásrészek annyiban voltak értékelhetőek a vádlottak terhére, amennyiben azokat más objektív bizonyítékok is alátámasztottak.

Így a bizonyítékok értékelése alapján helyes azon elsőbírói következtetés, hogy a bűncselekmények elkövetését az I. r. és a II. r. vádlottak közösen tervelték ki, majd bevonták a III. r. vádlottat is. A helyszínen mindhárman jelen voltak, a sértettet a II. r. vádlott bántalmazta, majd a III. r. vádlottal együtt megkötözték és a nála lévő értékeket elvették. A kamiont a hússzállítmánnyal együtt szintén közös megegyezéssel vitték el a telephelyéről. Az iratok és egyéb terhelő tárgyak elégetésében, elrejtésében szintén együttesen vettek részt.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és - a Btk. 2. §-ának alkalmazásával - törvényes a cselekmények jogi minősítése is azzal, hogy az elsőfokú bíróság jogkérdésben az indokolási kötelezettségének nem tett maradéktalanul eleget.

A másodfokú bíróság a hiányos jogi indokolást az alábbiak szerint pótolja.

A Fővárosi Főügyészség képviselőjének a tárgyaláson módosított és a vagyon elleni bűncselekmény minősítését érintő indítványával egyetértett.

A vádlottak egy természetes személy és egy jogi személy tulajdonában lévő dolgot vittek el a helyszínről, az erőszakot azonban kizárólag a sértettel szemben alkalmazták.

A rablás sértettje az a személy, akivel szemben az elkövető a birtokában lévő dolog megszerzése végett erőszakot, vagy az élet és testi épség elleni közvetlen fenyegetést alkalmaz, tehát akivel szemben az elkövető(k) a teljes törvényi tényállást megvalósítják. 1 rendbeli rablás büntette valósul meg, ha az elkövető egy személlyel szemben alkalmazott erőszak (fenyegetés) kifejtésével a sértettől több személy tulajdonában lévő dolgot vesz el. (BH.1996.244., 1992.563.). Ekként helyesen minősítette az elsőfokú bíróság mindhárom vádlott cselekményét egységesen 1 rendbeli, társtettesként jelentős értékre és csoportosan elkövetett rablás büntettének.

Vizsgálta továbbá a másodfokú bíróság, hogy a csoportosan elkövetett rablás büntettével bűnhalmazatban lehetőség van-e a Btk. 175.§-ának (1) bekezdésében meghatározott személyi szabadság megsértése büntettének a megállapítására, tekintettel arra, hogy a rablási cselekmény folytán a sértett cselekvési szabadságtól való megfosztottsága is bekövetkezik. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint (BH.1960/11., 24. sz.) a rablás büntettébe beolvad a személyi szabadság megsértésének a bűncselekménye, mert a rablási cselekmény során megnyilvánuló személy elleni erőszak, amely akár a sértett védekezésre képtelen állapotát is eredményezi, szükségképpen a sértettnek a cselekvési (mozgási, helyváltoztatási stb.) szabadságától való időleges megfosztottságával együtt jár. Így tehát ennek a két bűncselekménynek a viszonylatában az alanyi bűnhalmazat megállapítása kizárt.

Ezzel szemben anyagi bűnhalmazat létesül akkor - tehát mód van a személyi szabadság megsértése bűncselekményének a megállapítására is - , ha a rablási cselekmény során alkalmazott, a sértettet a cselekvési szabadságától megfosztó személy elleni erőszakot az elkövető a rablási cselekmény befejezése után is fenntartja, vagy egyébként a személy elleni erőszaknak a sértett cselekvési szabadságától való megfosztottságát eredményező hatása az elkövető által felismerhetően, a rablási cselekmény befejezése után is folytatódik (BH.1996.295., 2005.128., 2009.199.).

Az adott esetben a vádlottak a rablási erőszak során bántalmazták és megkötözték a sértettet, a személygépkocsi rakterébe zárták és ezt az állapotot azt követően sem szüntették meg, hogy a rablási bűncselekményt befejezték, hanem több órán

keresztül, a menekülésük biztosítása, a felelősségre vonás elkerülése érdekében fenntartották.

Így törvényesen minősítette az elsőfokú bíróság a vagyon elleni cselekménnyel anyagi halmazatban - figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvében kifejtettekre is - az aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértését. A közbizalom elleni bűncselekmények minősítése is megfelel a hatályos jogszabályi rendelkezéseknek.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket csak részben sorolta fel helyesen.

E körülmények az alábbiak szerint helyesbítésre és kiegészítésre szorulnak.

Az ítéletábra mellőzte az enyhítő körülmények köréből, hogy az I. r. vádlott kiskorú gyermekei eltartásáról gondoskodik.

A vádlottak részbeni beismerő vallomása helyett azt értékelte enyhítőként, hogy az I. r. vádlott tekintetében a részbeni beismerés kisebb súlyú, mert csak a tervezésre és a társai által megvalósított cselekmény utáni értékesítésre vonatkozik, a legsúlyosabb cselekményekre nem, a II. r. vádlott vonatkozásában a saját

cselekvőségét illetően a beismerés teljes, a III. r. vádlott tekintetében pedig a beismerés feltáró jellegű, bűnösségre kiterjedő és megbánó.

A III. r. vádlott tekintetében az enyhítő körülmény, hogy az elkövetéskor és jelen elítéléséig büntetlen előéletű volt.

A II. r. vádlottnál további enyhítőként értékelte, hogy az elkövetéskor büntetlen előéletű volt, ennek súlya azonban csekély az ellene folyamatban volt eljárások miatt.

Mindhárom vádlott javára értékelte, hogy a szlovák céget illetően a kár túlnyomó része megtérült.

A súlyosító körülményeket illetően a II. r. vádlott tekintetében a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés helyett azt értékelte súlyosítóként, hogy a cselekményeket három ellene folyamatban levő büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

További súlyosítóként értékelte az I. r. vádlottnál, hogy a cselekményeket az ellene folyamatban levő kettő büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

Az I. r. és a II. r. vádlott tekintetében további súlyosítóként értékelt kezdeményező, szervező szerepüket, valamint mindhárom vádlott esetében azt, hogy a sértett a bántalmazás során sérüléseket is szenvedett.

A részben ekként helyesbített és kiegészített bűnösségi körülményekre tekintettel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések közül az I. r. és a II. r. vádlottal szemben kiszabott főbüntetések eltúlzottan enyhék, mert nem állnak arányban az általuk megvalósított bűncselekmények jelentős tárgyi súlyával, a bűncselekmények megszervezésében játszott, illetve a II. r. vádlottnál a végrehajtás során tanúsított szerepével, az I. r. vádlottnál többszörös és különös visszaesői minőségével, a II. r. vádlottnál pedig a végrehajtásban megnyilvánuló a cselekményeiken keresztül is kifejeződő társadalomra veszélyességgel. Külön nyomatékkal értékelte e két vádlott esetében, hogy az ellenük folyamatban lévő büntetőeljárások sem tartották vissza az újabb bűncselekmények elkövetésétől.

Ezért az ítélőtábla - figyelemmel arra, hogy a vádlottakra halmazati büntetésként kiszabható tételkeret 5-től 20 évig terjedő szabadságvesztés - a főbüntetések tartamát mindkettőjük tekintetében súlyosította oly mértékben, hogy az igazodjon a cselekményeik tárgyi súlyához, bűnösségük fokához és a büntetés kiszabása körében irányadó egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez, valamint megfeleljen a belső arányosság követelményeinek is.

A főbüntetések mértékéhez igazodóan a rájuk kiszabott mellékbüntetés tartamát is súlyosította.

A büntetlen előéletű, megbánást tanúsító, feltáró beismerő vallomást tevő a III. r. vádlottnál, aki a bűncselekmény megtervezésében, szervezésében nem

vett részt, a végrehajtásba a II. r. vádlott vonta be és még részesedése jelentős részét is elvette tőle, az ítélőtábla nem látta indokoltnak és szükségesnek a büntetés súlyosítását, ugyanakkor az enyhítő körülmények nagy száma ellenére a többszörös halmazat miatt is, a törvényi minimumban meghatározott büntetés enyhítésére sem látott lehetőséget.

A fentiek szerint meghatározott tartamú főbüntetések és alkalmazott mellékbüntetések szükségesek, egyúttal elegendőek ahhoz, hogy összehatásukban a vádlottakkal szemben az egyéni és az általános megelőzés követelményeit elérjék, érvényre juttassák.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései - a bűnügyi költség kivételével - helyesek és törvényesek.

A II. r. vádlott tekintetében az ügyész által szorgalmazott házi őrizetben töltött időnek a szabadságvesztés tartamába történő beszámítására azért nem került sor, mert az előzetes letartóztatása 2007. év november hó 14-i megszüntetésekor fogamatba vették a rá kiszabott pénzbüntetést 200 napi szabadságvesztésre átváltoztató rendelkezést, melyből a tartozását kifizetve 2007. november hó 15. napján szabadult. Az iratok tartalma alapján megállapítható, hogy a II. r. vádlott szabadulását követően ismeretlen helyre távozott, a nyílt rendőri információ szerint a házi őrizet letöltésének helyéül kijelölt címeken nem tartózkodott, ellene

elfogatópárnacs került kibocsátásra (bíróági iratok: 28., 29., 49. oldal). Így a vádlott házi őrizetben ténylegesen nem volt, a kényszerintézkedés beszámításának nincs törvényes alapja.

A bűnjelek közül azon tételeknél, ahol az elsőfokú bíróság a lefoglalás megszüntetéséről és a megsemmisítésről rendelkezett, az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. A 2009. év augusztus hó 13. napjától hatályos Be. 155. § (9) bekezdése értelmében - mivel a lefoglalt dolgot szakértő már megvizsgálta, újabb szakértő kirendelését az arra jogosultak nem kérték, és a további szakértői vizsgálatot a bíróság sem tartotta indokoltnak - a lefoglalást meg kell szüntetni. A megsemmisíteni rendelt bűnjelek között nincsenek a jelen bűncselekménnyel kapcsolatos olyan egyedi tulajdonságokkal rendelkező adathordozók, amelyek az iratokhoz csatolást indokolnák.

Az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét összesítve nem határozta meg, miként azt sem, hogy az egyes vádlottak tekintetében mennyi bűnügyi költség merült fel.

Nem adta indokát annak sem, hogy miért rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről a kihirdetettek szerint. Ezen túlmenően - bár részben hivatkozott rá - figyelmen kívül hagyta a III. r. vádlott tekintetében azt, hogy a Be. 74. § (3) bekezdés a./ és c./ pontja értelmében a személyes költségmentesség azt jelenti, hogy annak engedélyezése esetén a terhelt kérelmére a bíróság, az ügyész illetőleg a nyomozó hatóság védőt rendel ki, valamint a kirendelt védő díját és költségét az állam viseli.

E rendelkezés értelmében a III. r. vádlott tekintetében összesen felmerült 233.826,- forint bűnügyi költségből csak védelmének ellátásával felmerült 129.600,- forint bűnügyi költséget viseli az állam, a fennmaradó 104.2226,- forint bűnügyi költség megfizetésére a vádlottat kötelezni kell.

A II. r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a III. r. vádlott mellett a 2007. év szeptember hó 11-i tárgyaláson (13. számú tárgyalási jegyzőkönyv 17. oldalán) a II. r. vádlott számára is személyes költségmentességet engedélyezett, pedig a Be. 74. § (3) bekezdés c./ pontja értelmében azt jelenti, hogy a védelmének ellátásával felmerült, összesen 115.380,- forint bűnügyi költség megfizetésére e vádlott sem kötelezhető, azt az állam viseli.

Az I. r. vádlott vonatkozásában a védelmének ellátásával 90.900,- forint, míg a III. r. vádlottnál az igazságügyi elmeorvos-szakértői vizsgálatával kapcsolatban 104.226,- forint bűnügyi költség merült fel. Ennek megfizetésére külön-külön kötelesek.

A fennmaradó, összesen 527.190,- forint bűnügyi költség a vádlottakat a Be. 338. § (3) bekezdés II. fordulata értelmében egyetemlegesen terheli.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján mindhárom vádlott tekintetében a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta,

míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján - a vagyon- és személy elleni cselekmények megnevezésének pontosításával - helybenhagyta.

Az I. r. vádlott tekintetében az elsőfokú bírósági ítélet kihirdetésétől 2008. év november hó 25. napjáig, a II. r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdés alapján a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította.

A Be. 381. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a másodfokú eljárásban 77.125,- forint bűnügyi költség merült fel.

Ebből az I. r. vádlottat a Be. 338. § (3) bekezdés I. fordulata alapján a védelmének ellátásával felmerült 15.750,- forint bűnügyi költségnek a külön történő megfizetésére kötelezte. A védelmének ellátásával a II. r. vádlott tekintetében 9.600,- forint, a III. r. vádlott tekintetében 14.850,- forint bűnügyi költség merült fel, melyet személyes költségmentességük okán a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

A sértettnek küldött megkeresés lefordításával és a kiegészítő igazságügyi orvos-szakértői vélemény adásával további 36.925,- forint bűnügyi költség merült fel.

Az igazságügyi orvos-szakértői véleményben írtak tisztázása indokolta a sértett megkeresését, aki iratai megküldését az elsőfokú bíróságnak is felajánlotta, de erre nem tartottak igényt, valamint kiegészítő orvos-szakértői vélemény beszerzését. Ezért e költség megfizetésére a vádlottak nem kötelezhetők, azt a Be. 338. § (2) bekezdés utolsó fordulata értelmében az állam viseli.

Budapest, 2009. év szeptember hó 18. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.
előadó bíró

Dr. Magócsi István s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 17.B.681/2007/61. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.257/2008/42. számú ítéletében írt változtatással az I. r., a II. r. és a III. r. vádlottak tekintetében 2009. év szeptember hó 18. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2009. év szeptember hó 18. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Horváth Judit
tisztviselő